Sâmbătă, 28 Noiembrie, 2026

†) Sf. Cuv. Mărturisitor Arsenie de la Prislop

Sf. Cuv. Mc. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh

(Dezlegare la pește)

Galateni 3

8 Iar Scriptura, prevăzând că prin credință îndreptățește Dumnezeu neamurile, mai dinainte i-a binevestit lui Avraam că **întru tine se vor binecuvânta toate neamurile.**

9 Prin urmare, cei ce sunt din credință se binecuvintează împreună cu credinciosul Avraam.

10 Căci toți cei ce sunt din faptele legii sunt sub blestem, că scris este: **Blestemat este cel ce nu stăruie întru toate cele scrise în cartea Legii, ca să le facă.**

11 Iar cum că prin lege nimeni nu se îndreptățește în fața lui Dumnezeu este lucru învederat, pentru că **dreptul din credință va fi viu**;

12 legea însă nu este din credință[1], **dar cel ce va face** acestea **va fi viu prin ele**.

[1] Legea nu-și revendică originea ca fiind din credință.

Luca 9

57 Și pe când mergeau ei pe cale, cineva I-a zis: „Te voi urma oriunde Te vei duce”.

58 Și Iisus i-a zis: „Vulpile au vizuini și păsările cerului, cuiburi; dar Fiul Omului n’are unde să-Și plece capul”.

59 Și către altul a zis: „Urmează-Mi!” Iar acela a zis: „Doamne, mai întâi dă-mi voie să merg să-l îngrop pe tatăl meu”.

60 Iar El i-a zis: „Lasă-i pe morți să-și îngroape morții[2], iar tu mergi de vestește împărăția lui Dumnezeu”.

61 Iar altul I-a zis: „Te voi urma, Doamne, dar mai întâi îngăduie-mi să-mi iau rămas-bun de la cei de acasă”.

62 Iar Iisus i-a zis: „Nici unul care pune mâna pe plug și se uită

[2] Joc între dublul înțeles al cuvântului „mort”: mort sufletește și mort fizic. Cadrul mai larg și motivarea acestor cuvinte se află la Mt 8, 22. Vezi și nota.

îndărăt nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu”.[3]

Tâlcuire

„Nimeni care pune mâna pe plug și se uită îndărăt nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu.” Asta înseamnă că cine vrea să se mântuiască, dar se uită cu părere de rău la lucrurile pe care trebuie să le lepede în acest scop, acela nu se mântuiește, nu merge, nu se îndreaptă către împărăția lui Dumnezeu. Trebuie s-o rupem o dată pentru totdeauna cu tot ce poate împiedica lucrarea mântuirii. Cei ce vor să se mântuiască văd și singuri asta, dar amână mereu despărțirea de anumite deprinderi pătimașe. A rupe dintr-o dată cu toate aceste obișnuințe li se pare o jertfă prea mare. Vor să se lase de ele „puțin câte puțin”, ca să nici nu bată la ochi, și ies mai întotdeauna în pierdere. Se apucă de fapte mântuitoare, dar simțirile inimii rămân aceleași ca mai înainte. La început, nepotrivirea aceasta e foarte izbitoare, însă făgăduința „mâine mă voi schimba” astupă gura conștiinței. Astfel se scurge „mâine” după „mâine”, iar conștiința obosește să repete întruna același lucru și, în cele din urmă, tace. Începe să apară gândul: „Se poate și așa”. Acest gând devine din ce în ce mai puternic, iar apoi se încetățenește pentru totdeauna, și omul devine cucernic pe din afară, însă neîndreptat pe dinăuntru: un mormânt văruit în ochii Domnului. Ceea ce e mai dureros este că acești oameni se îndreaptă la fel de greu, dacă nu chiar mai greu, decât cei împietriți în păcate vădite... Iar ei cred că nu săvârșesc nimic rău.[4]

[3] *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

[4] Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*